

Byfestgudstjeneste

Luk. 4.16-30

29 Spænd over os

289 Nu bede vi den Helligånd

728 Du gav mig

778 Fred hviler

For omkring 80 år siden boede der her i Rødning en syerske, der hed Johanne Buchardt. Johanne var en menneskesky, men også begavet kvinde. Hun var allerede som skolepige begyndt at skrive og for 81 år siden udgav hun sin første roman "Født til gråd". Bogen blev en stormende succes og gennem de næste år med Johanne berømt ikke bare i Danmark, men også ud over landets grænser. Bortset fra hendes succes som forfatter fik hun en trist tilværelse, hun var plaget af depression og hun tog sit liv i 1948.

Når jeg tager udgangspunkt i Johanne Buchardt og hendes skæbne i denne prædiken, så er det fordi hun i forbindelse med udgivelsen af sin anden bog i 1942 gav et interview i Berlingske Aftenavis, hvor hun siger: "Min mor var halvt udlænding og hendes socialt ringe stilling har vel også medvirket til at give mig spekulationer, da a kom i skole ... A følte, te a var en fremmed, der havde trængt sig ind på dem og ingen steder hørte hjemme. Det voldte en forfærdelig spænding i æ sind. A maatte ligesom finde en plads og et miljø, som var mit; a maatte have hjemstavnsfred. Men nu har a endelig faaet fred gennem mine bøger..."

"Hjemstavnsfred". Det er et fantastisk godt og stærkt ord. Jeg tror, det rammer et dybt og uudsletteligt behov i os alle sammen: et sted at høre hjemme. Et sted at måtte være den, man er, uden at skulle lave sig om, uden at skulle forstille sig.

Jeg tror også, det er det fineste og bedste, man kan sige om et land eller en by eller landsby: at den giver hjemstavnsfred til dem, der bor i den. Det var ikke sådan Johanne Buchardt oplevede Rødding: hun var

sær og faldt uden de almindelige normer i landsbyen. Jeg har kendt folk her fra Rødding, der kunne huske, hvordan der blev råbt efter hende, når hun gik gennem byen. Sådant var det også i den landsby, jeg kom fra: der var også folk, der blev råbt ad. Der skulle ikke så meget til at falde uden for normerne, og vi var nådesløse mod dem, der skilte sig ud.

Det er blevet bedre siden da, synes jeg. Vi er blevet mere rummelige, og alligevel kan der stadig fare en djævel i os, både som enkeltpersoner og som lokalsamfund, så der pludselig er nogen, der ikke må være der, nogen der ikke er plads til. Noget af det, jeg fortryder mest fra min tid som præst, det er de gange, jeg har smidt børn ud fra undervisningen. Det er jo en afmagtshandling. Man kan ikke få det til at fungere, og så er det nemmeste at smide nogen ud, selvom det jo er en selv og ikke barnet, der ikke kan få det til at fungere. Det fortælles om den unge Grundtvig, at han ikke kunne styre et konfirmandhold. Pludselig løb han ud af lokalet, og da konfirmanderne kiggede ud af døren for at se, hvor han blev så de at han lå på knæ på gulvet i stuen ved

siden af og bad for de stakkels, ugudelige børn. Det var måske nok en ærligere måde at håndtere problemet på end bare at smide en tilfældig ud.

Vi er blevet bedre til at rumme hinanden, end vi før har været, tror jeg. Alligevel synes jeg, at noget af det allervigtigste vi skal holde os selv og hinanden fast på i et landsbysamfund som Rødding, det er at vi skal give hinanden hjemstavnsfred. Det gælder jer, der er født her, og det gælder os der er kommet til. Vi skal rumme hinanden med alle vores mærkværdigheder, med alle vores gode og grimme sider. Selvfølgelig skal vi kritisere det, vi finder forkert. Men vi skal gøre det ved at gå lige til hinanden under fire øjne og sige, til den, vi føler os krænket af, hvad det er, der krænker os, i stedet for at hviske og tiske og sladre om hinanden til andre.

Vi er samlet her i aften til kristen gudstjeneste. Det betyder, at vi er samlet om Jesus Kristus, for det er ham, alt i kristendommen drejer sig om.

Jesus var et menneske, som blev nægtet hjemstavnsfred. Det har vi hørt om i

evangelielæsningen. Folk i hans hjemby bliver så forbitrede på ham, at de jager ham ud af byen. Ja, han bliver kort efter nægtet hjemstavnsfred i verden som sådan, da han bliver dømt til døden og henrettet.

Hjemstavnsfred er ikke nogen selvfølge. Der skal så lidt til at true den, så lidt til skubbe nogen ud.

Jesus samlede mennesker omkring sig, som på den ene eller anden måde var skubbet ud af fællesskabet og gav dem hjemstavnsfred hos sig. Men han gjorde også noget andet: han fortalte dem om den hjemstavnsfred vi har hos Gud. En hjemstavnsfred som er helt uafhængig af, hvad mennesker siger og mener om os, fordi det ikke er mennesker, der giver os den eller nægter os den, men det er Gud der giver os den. Så når vi tror på Jesus har vi altid hjemstavnsfred, for han siger til os, at vi hører hjemme hos Gud.

Men hvad så: har vi overhovedet brug for at høre om Jesus og at vi hører hjemme hos Gud, når vi nu har

vores lille hyggelige og relativt åbne og rummelige by, hvor vi hører hjemme?

Ja, på to måder! For det første fordi det er Jesus, der fortæller os og viser os, at de eneste ordentlige menneskelige fællesskaber er fællesskaber, der lukker sig op og rummer dem, der kommer til dem. For det andet fordi Jesus fortæller os og viser os, at når det går galt, når vi kommer på kant med det fællesskab, vi lever i og på kant med dem, vi hører sammen med, så hører vi stadig hjemme i det fællesskab, Gud stifter, så har vi stadig hjemstavnsfred hos Gud blandt Guds børn.

Jeg tror, at det er meningen med alle jordiske fællesskaber, også et landsbyfællesskab som det, vi lever i her i Rødding, at sådanne fællesskaber mere og mere skal nærme sig Guds evige fællesskab, der omslutter og rummer alle, sådan at det himmeske og de jordiske fællesskaber en gang skal smelte sammen og blive ét.

Derfor skal vi aldrig slå os til tåls med, at no e' ét wess så godt som det ka' blyww! Men vi skal blive ved og

ved at arbejde på at kunne rumme og leve med hinanden uden undtagelser.

Amen.